INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN COVASNA
KOVÁSZNA MEGYE TANFELÜGYELŐSÉGE

Nr. înreg. 46/27.01.2026

INVITAȚIE

Grădinița cu Program Prelungit Hófehérke, vă invită să participați la Concursul județean de creație artistico-plastică "Instrumente muzicale povestitoare" - Ediția I – destinat preșcolarilor din grupele mijlocii și mari care frecventează la secția maghiară sau secția română din județul Covasna.

Concursul este organizat în parteneriat cu **Inspectoratul Școlar al Județului Covasna, Asociația Guzsalyas, Muzeul Național Secuiesc, Liceul de Arte Plugor Sándor, Palatul Copiilor** și **Asociația Albă ca Zăpada.**

Proiectul este înscris la **Calendarul Proiectelor de Educație Extrașcolară Județene** al anului școlar 2025-2026, la **poziția E4,** cu nr.de înregistrare **9040/20.10.2025.** Domeniul în care se incadrează proiectul: *Domeniul **estetic și creativ** ; Domeiul **om și societate,** Domeniul **limbă și comunicare.*** Concursul și expoziția se va desfășura cu participare directă. Înscrierea participanților și expedierea lucrărilor se va realiza până la data de **20. februarie.2026.** Derularea expoziției se va desfășura pe data de 9 martie 2026 la **Grădinița cu Program Prelungit Hófehérke.** Dacă intervin schimbări, participanții vor fi informați din timp. Detalii privind regulamentul concursului (Anexa 1.)

Vă rugăm să confirmați primirea acestei invitații și să ne anunțați cu privire la participarea Dumneavoastră. Vă rugăm să studiați regulamentul cu atenție! Vă așteptăm cu mult drag, prezența Dumneavoastră ne onorează!

Director:

Bálágyi Erika

Coordonator proiect:

Vasile Ágnes

ANEXA 1:

REGULAMENT CONCURS:

I. Echipa de proiect va realiza materiale publicitare pentru promovarea proiectului.

II. Înscrierea participanților se va realiza prin completarea și trimiterea fișei de înscriere **până la data de 10.febr.2026.** https://forms.gle/fBYGgqFMUXsVQitU6 . Depunerea lucrărilor originale se va realiza personal sau prin poștă **până la data de 20. febr. 2026.** pe adresa:

Grădinița cu PP Hófehérke

Aleea Tineretului Nr.2.

Loc. Sfântu Gheorghe, Jud. Covasna

Cod 520064

III. **Nu acceptăm** lucrări după data de **20. febr. 2026.**!

IV.Lucrările copiilor nu se returnează!

V. Pe fiecare lucrare va trebui atașată o etichetă pe care vor scrie obligatoriu informațiile cerute. (Anexa II).

VI.Se pot trimite **maximum 3 lucrări** de artă dintr-o grupă de grădiniță.

VII. **Nu se percepe taxă de participare!**

VIII. **Cerințe formale:**

Acceptăm lucrări de artă în format A4, pe care copiii le pot crea folosind orice tehnică (desen, pictură, colaj etc.) pe baza poveștilor anexate (ANEXA 3). Acceptăm doar lucrări înrămate. Acceptăm lucrări de grup mediu cu **ramă portocalie** și lucrări de grup mare cu **roșu vișiniu/ bordo**.

IX. **Evaluarea și jurizarea lucrărilor:**

Responsabilii de proiect și experții care participă la juriu stabilesc împreună criteriile de evaluare. Lucrările trimise sunt evaluate individual de către membrii juriului în funcție de grupele de vârstă, apoi sintetizate împreună. Lucrările considerate a fi cele mai reușite primesc premii (I, II, III și premiul special). Cadrele didactice îndrumătoare vor primii adeverințe de participare, care vor fi rxpediate până la data de 30. aprilie 2026.

X. Nu se admit contestații după jurizare!

XI: Medietizare/diseminare:

Educatoarele copiilor premiați vor fi anunțate telefonic. Publicarea rezultatelor se va realiza pe pagina privată de Facebook a educatoarelor din județul Covasna, medietizarea concursului în presa locală (Háromszék/Mesagerul Covasna)

Datele de contact ale organizatorilor:

Benchea Mirela, 0751172320

Vasile Ágnes, 0746591571

ANEXA 2

Următoarele informații trebuie incluse pe spatele lucrării:

Numele copilului: .....
Grupă de vârstă: .....
Unitatea de învățământ: .....
Cadru didactic îndrumător: .....
Număr de telefon: .....

ANEXA 3

Vioara fermecată

A fost odată ca niciodată, ca de n-ar fi, nu s-ar povesti!

A fost un împărat care era foarte, foarte bogat. Însă oricâte bogății avea, împăratul tot nu era mulțumit. Tot timpul își trimitea oamenii, unii special antrenați, să-i găsească și să-i aducă obiecte unice, fermecate, care să fie doar ale lui. Împaratul deja se mândrea cu o colecție de obiecte cum nu s-a mai pomenit, iar toate aceste lucruri fermecate erau ascunse bine în pivnița palatului, bine păzite si încuiate în șapte camere diferite. Fiecare din cele șapte camere secrete era ascunsă după șapte uși, iar fiecare din cele șapte uși era ferecată cu trei lacate din oțel calit de șapte ori. Bineînteles, toate comorile împăratului erau păzite zi și noapte de o armată de soldați neînfricați și de o duzină de câini răi.

Dacă ești curios ce fel de obiecte erau acestea, păzite cu atâta străşnicie din porunca împăratului, o să-ți spun doar câteva, că pe restul nu le-am văzut nici eu: o oglindă în care îți vedeai chipul așa cum va arăta la bătrânețe; o pelerină care nu te făcea invizibil, însă te gădila până nu mai puteai de râs; o batistă care, imediat ce-ți suflai nasul în ea, te și vindeca de răceală; un pom care făcea căpșuni dulci tot timpul anului; o tigăiță fermecată care transformă apa în mâncarea ta preferată; o trusă cu scule vorbitoare care spuneau cu voce tare când și unde e nevoie de ele și multe, multe alte astfel de minunății. Dar pot să-ți spun că, dintre toate comorile sale, împăratului îi plăcea cel mai mult o vioară. Era o vioară fermecată, care nu numai că-ți cânta melodia la care te gândeai, dar o cânta în culori! Da, pur și simplu, sunetele erau colorate, le vedeai clar cum ies dansând din mica vioară și se risipesc în aer ca un fum frumos colorat, un nor sclipitor în care uneori apărea și un curcubeu muzical. Împăratul era atât de mândru de această vioară, încât ori de câte ori primea pe alți împărați la castelul său le arăta cu sclipiri în ochi vioara sa fermecată; era piesa de rezistență. Chiar și atunci când împăratul era singur, nu exista zi să nu asculte vioara pentru a se minuna de spectacolul mirific al sunetelor colorate.

Numai că vezi tu, multe dintre obiectele împăratului, nu erau chiar ale lui. Oamenii aceia special antrenați să îmbogățească această comoară fermecată a împăratului obișnuiau să îi păcălească pe adevarații stăpâni ai obiectelor. Îi amăgeau cu tot felul de promisiuni, îi cicăleau zi și noapte până când aceștia, sătui de atâta sâcâială, cedau obiectele fermecatele pe te miri ce.

Bunăoară, vioara fermecată fusese a unei mari și puternice vrăjitoare, care, în ultimul timp, se cam săturase de vrăji și se apucase de făcut cercei. Vezi tu, vrăjitoarea avea o fată care urma să se mărite cu un prinț misterios, pe care vrăjitoarea încă nu-l văzuse în persoană, dar voia să-i facă o bună impresie în ziua nunții. Așa se gândi ea că, pentru cununie, să-i facă fetei cele mai

frumoase bijuterii, iar la nuntă să pună vioara fermecată la cântat. „Ah, ce petrecere de soi are să fie!", se bucura bătrâna într-o dimineață, cu gândul la marea zi ce avea să vină, și iute se duse în pod să coboare vioara fermecată. Dar, când ajunse în pod, ia vioara de unde nu-i! Înfuriată la culme, vrăjitoarea a strigat din gura podului:

-Cine știe unde-mi este vioara, imediat să vorbească!

-Eu știu stapână, spuse pisica. Am vrut să-ți povestesc mai devreme, însă mi-a fost teamă că o să te superi și n-o să mai primesc lapte o săptămână. Și puteam chiar să mor de foame, căci dacă le cer vecinilor ceva de mâncare, ei mereu fug îngroziți! Pe blana mea dacă înțeleg de ce, că doar sunt mereu politicoasă, le spun te rog și mulțumesc...

– Imediat să-mi spui unde e vioara, urla vrăjitoarea din ușa podului către pisica năzdrăvană, care înghețase de spaimă.

-Întreab-o pe fiica ta. Ea a dat vioara unui om al împăratului.

Astfel înștiințată de pisică, vrăjitoarea o chemă pe fiica ei și îi ceru socoteală cu privire la vioară. Fata îi spuse că trimisul împăratului venea zilnic și o bătea la cap ceasuri întregi să-i dea vioara fermecată. Zi de zi, săptămână de săptămână și lună de lună, până când, ca să scape de gura omului, fata a zis că i-o dă cu împrumut pentru trei zile, însă omul nu a mai adus vioara.

Exagerat de înfuriată, marea și puternica vrăjitoare nu a mai stat să asculte, ci s-a dus direct la palat. Nu călare pe mătură, căci era defectă, ci călare pe o tornadă cu trei vârtejuri, ce spulbera totul în calea ei. Când a ajuns la palat, vrăjitoarea ceru să vorbească deîndată cu împăratul, și nu accepta cu niciun chip refuzul.

– Deschideți poarta, că de nu, în trei clipe tornada mea o să culce tot palatul la pământ! Tuna vocea vrăjitoarei, zguduind în așa hal castelul încât până și împăratul se clătina de pe tronul său.

Curajul nu-i lipsea împăratului, căci mai văzuse el destule grozăvii la viața lui, dar palatul îi era drag, iar tornada vrăjitoarei nu știa de glumă. Și cum nu avea printre obiectele sale fermecate niciunul care să-i construiască pe loc alt palat, împăratul se ridică de pe tron și ieși pe meterezele castelului să stea de vorbă cu vrăjitoarea.

-Unde ții ascunsă vioara mea?

-Care vioară? minți împăratul, însă gândul îi zbura fără să vrea la camerele cu comori. Vrăjitoarea îi citi gândul, și cu o super vrajă trecu prin pereți direct în camera cu vioara!

-Te rog, plângea împăratul, te rog să nu-mi iei vioara! Îți dau orice, numai lasă-mi vioara fermecată!

-Îmi dai orice? Tună vocea vrăjitoarei. Dar ale tale sunt toate aceste lucruri pe care ești nerăbdător să mi le dai la schimb pentru vioara mea?

-Da, oarecum… Nu chiar, spuse încurcat împăratul. Le-am cumpărat, zise el cu jumătate de gură.

-Cumpărat, spui împărate? Mai degrabă le-ai cam-furat, aș zice!

Împăratul căzu în genunchi, știind că a fost descoperit. Se făcu liniște grea în tot palatul, de nu se mai auzeau decât vârtejurile tornadei fremătând amenințător la porțile palatului, băgând spaima în oștenii împăratului.

-Ei, care să fie pedeapsa ta? Zise vrăjitoarea uitându-se amenințător către împăratul căzut în genunchi.

-Pedeapsa? Dar eu sunt împăratul tău, îi răspunse el într-o ultimă încercare de o descuraja pe musafira nepoftită.

-Puțin îmi pasă! Ai furat și ai păcălit ca să te poți făli cu ce nu-ți aparține!

-Tare îmi e rușine de faptele mele, se tângui împăratul. O să dau totul înapoi, dar te rog să nu mi iei vioara! Te rog!

-Ei bine, vom face după cum urmează, își anunța vrăjitoarea verdictul. Vei da obiectele înapoi celor de la care le-ai luat, îți vei cere scuze pentru faptele tale urâte și nedemne de un împărat! Fă asta, și poate că îmi voi ține vioara fermecată la palat!

-Auzind acestea, împăratul se înveseli pe dată și promise că va face întocmai precum i-a spus vrăjitoarea.

-Până când toate lucrurile fermecate nu se întorc la stăpânii lor de drept, vioara rămâne la mine, mai zise vrăjitoarea, și plecă de la palat cu vioara la subțioară, încălecând pe o furtună ceva mai micuță, că nu mai era chiar așa nervoasă. Ba era chiar mulțumită de înțelegere, doar tot nu putea pleca pe jos, nu? Totuși, era marea vrăjitoare a regatului!

Peste trei zile, vrăjitoarea începu pregătirile pentru nunta fetei sale, așa că se duse în pod să coboare vioara fermecată. Însă, când ajunse în pod, nu zări nicăieri vioara. Din nou se înfurie și striga din toate puterile din gura podului:

-Cine știe unde-mie este este vioara, imediat să vorbească!

-Eu știu, stapână, răspunse pisica. Vezi că e sub lada aceea mare, la stânga dumitale.

-Vai, ce m-am speriat, spuse vrăjitoarea ridicând vioara. Pisica năzdrăvană ce ești!

Vrăjitoarea își gătă apoi fiica pentru nuntă și porni cu alai mare către castelul prințului misterios, unde avea să fie nunta mult așteptată. În fruntea alaiului mergea solul prințului misterios, un câine vorbitor trimis de prinț special să arate nuntașilor calea către castelul său. În urma lui mergea pisica vrăjitoarei, care nu vorbea deloc cu câinele, de teamă să nu-l sperie. După ei venea caleașca ce le ducea pe vrăjitoare și pe fiica ei, iar în urma lor se înșira tot neamul vrăjitoresc, cu zâne mici pline de sclipici și maștere bătrâne mirosind a ierburi fermecate. Vioara

începuse deja să cânte, deşi nimeni nu-i ceruse asta, dar era atât de bucuroasă încât nu se putea abţine.

După nici trei sferturi de ceas, alaiul se opri, iar câinele striga către nuntaşi.

-Am ajuns!

Vrăjitoarea scoase capul pe fereastra trăsurii şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Câinele se oprise chiar în faţa palatului unde fusese ţinută prizonieră vioara fermecată. Pe poarta castelului ieşi un print frumos şi zvelt, cu un zâmbet atât de straşnic încât îl binedispuse şi pe bătrânul vrăjitor negru, unchiul vrăjitoarei, care nu mai zâmbise de 177 de ani.

Împăratul i-a adus în dar miresei, o carte fermecată care ţi scria singura gândurile.

El s-a ţinut de promisiune şi a înapoiat toate obiectele. Când a treminat şi a văzut că s-au golit cele şapte încăperi a fost cuprins de un sentiment de bucurie şi o senzaţie de uşurare. Pfff ce bine se simţea că a facut ce trebuia, ce ruşine i-a fost că s-a lăsat ademenit de lăcomie şi trufie. Niciodată nu va mai face una ca asta. Şi de atunci împăratul nostru a devenit un om bun şi un conducător şi mai bun. Vrăjitoarea i-a rămas prietenă şi în fiecare seară îşi beau împreună laptele ascultând vioara fermecată.

Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi!

Előbb a tánc, aztán a lakoma (népmese)

Volt egyszer egy szegény ember, annyi gyermeke volt, mint a rosta lyuka, még eggyel több. Nem volt semmije, csak egy kis háza, de abból is ki kellett költözzön, mert egy gazda úgy felkamatoztatta két véka kukoricáért, hogy ki kellett menjen belőle.

Elment bujdosni. Találkozott az erdőben egy öregemberrel. Kérdezi a szegény embertől, hogy hová megyen. Ő bizony elpanaszolja, hogy járt a gazdával.

– Ne búsulj, te szegény ember! Adok neked egy hegedüt. Mikor azt húzod, a gazda muszáj hogy táncoljon.

Elvette a szegény ember a hegedüt, de azt mondja az öregnek, hogy ő olyan éhes, hogy haza se tud menni evvel a hegedüvel. Akkor az öregember adott neki egy asztalt.

– Mikor mit parancsolsz, az lesz rajta.

Az ember ráütött az asztalra, s parancsolta:

– Puliszkát és fuszulykát!

Mikor már jóllakott, indult is hazafelé. Otthon a gazda már kihajtotta a házból a feleségét s tizennégy gyerekét.

– Na, te gazda, táncolj! – mondta, s húzta a hegedűt a szegény ember.

Táncolt a gazda, táncolt, táncolt. Ki volt már fáradva. Amíg a szegény ember bírta, húzta, s mind táncolt a gazda. De amíg a szegény ember nyugodott, elfutott a hivatalhoz, s elpanaszolta, hogy van egy ember, amelyik folyton táncoltatja. A szegény ember utánament a hivatalba is, s húzta a hegedűt.

– Táncolj, gazda!

A gazda a hivatalban is rákezdte a táncot, és kiabált:

– Megmondtam, hogy ne hagyják! Megmondtam, hogy ne hagyják!

A hivatalnokok már megunták, hogy a szegény ember folyton hegedül, s ráparancsoltak, hogy takarodjék el onnan.

– Táncoljatok ti is! – parancsolta a szegény ember.

Neki az egész hivatal. Lerakták a tentát, pennát, táncoltak, hogy verték le a helyet. Meghallották a csendőrök, hogy mi van a hivatalban.

– Takarodj el innen, te szegény ember!

De a szegény ember:

– Táncoljatok ti is!

Már táncoltak a csendőrök is. Hírt adtak az asszonyok más faluba a csendőrségnek. Jöttek más faluból a csendőrök, hogy hajtsák el a szegény embert.

– Táncoljatok ti is!

Már teli volt az egész piac néppel, mind táncoltak. Kiszállott egy ezred. A szegény embert azt mondta:

– Táncoljon, ki mifélét tud a maga tanulmánya szerint.

Hírt adtak a királynak is, hogy mi van az országban.

– Táncoljon a király is! – parancsolta a szegény ember.

Táncolt a király is. A király-asszony hírt adott egy másik királynak, jött seregestül, tele volt még a határ is. Felszólította a másik király a szegény embert, hogy kössenek békességet. A két király a koronáját a lábához tette, az országát mind a kettő neki adta. Megvolt a békesség, félbemaradt a tánc. De már olyan éhesek voltak, hogy azt mondták a szegény embernek, most már lássa el őket.

A szegény ember elővette az asztalt, ráütött, és azt mondta:

– Puliszkát és fuszulykát!

Nekifogtak az evésnek. A kicsi asztal gyúrta a sok fuszulykát, puliszkát. Akik elöl voltak, jól jártak, de akik hátul voltak, nem érték el a fazekat. A hátulsók belélökték a királyokat a fuszulykába. Nem tudtak kiabálni, mind a kettő belefulladt.

De nem törődtek vele, mind közelebb húzódtak a fazékhoz, hogy jóllakjanak. Ettek-ittak, ami volt, mindenkinek kedve volt.